

עיקר ובין תוספת נפרעים על ידי הגט, מובן מדוע אינם נפרעים,

כיון שהוא מוקי לה [מעמיד את המשנה] במקום שאין כותבין כתובה, ואמר הבעל "כתבתי לה כתובה, ואיני פורע עד שתחזירנה לי",

דאמרינן ליה — "אייתי ראייה שכתבת לה כתובה",

ואי לא מייתי ראייה, אמרינן ליה — "זיל פרעיה", ולכן כשהוציאה עליו גט בלא כתובה, ואמר — "פרעתיה על פי הגט", נאמן, ואינו פורע בשנית.

אלא לרב, מדוע כשהוציאה כתובה שאין עמה גט אינה גובה כלום, נחי דעיקר לא גביא, מחשש שמא גבתה אותו כבר על פי הגט, מכל מקום תוספת כתובה מיהא תיגבי? והרי ודאי שלא גבתה אותה על פי הגט, כיון שלדעת רב "גט גובה עיקר" בלבד?

ומשנינן: אמר רב יוסף, הכא במאי עסקינן, כשאין שם עדי גירושין. ולכן נאמן הבעל במה שאמר "פרעתי", במיגו דיכול למימר "לא גירשתיה",

יכול למימר — "גירשתיה, ונתתי לה טפ-ב כתובתה" (137).

ומשנתנו שאמרה — "גובה כתובתה", בין במקום שאין כותבים כתובה ואמר כתבתי, שאינו נאמן, ובין במקום שכותבים כתובה והביאה האשה ראייה שלא כתב לה.

ואף רב שהעמיד משנתנו במקום שאין כותבים כתובה, הדר ביה [חזר בו מדבריו], והעמיד את המשנה בטעמא אחרינא:

דאמר רב, בין במקום שכותבין כתובה, ובין במקום שאין כותבין כתובה — אם הוציאה גט בלא כתובה, גובה רק את עיקר כתובתה, דהיינו את המנה או המאתים.

ואם הוציאה כתובה בלא גט, גובה רק את התוספת כתובה, שהוסיף לה הבעל מרצונו. [ואף במקום שאין כותבים כתובה, היינו רק על עיקר הכתובה, אבל על התוספת לעולם כותב לה כתובה].

וכל הרוצה להשיב, יבא וישיב. כלומר — כעת אין לחוש לכלום, כיון שאינה גובה אלא בשטר שבידה.

ומקשינן לדברי רב, והלא תנן במשנתנו: "כתובה ואין עמה גט, היא אומרת אכד גיטי, והוא אומר אכד שוברי, וכן בעל חוב שהוציא שטר חוב, ואין עמו פרוזבול, הרי אלו לא יפרעו".

והוינן בה: בשלמא לשמואל שאמר בין

מאוחר יותר. על פי הריטב"א.

137. הקשו התוספות — הרי אם יטען "לא גירשתיה" יתחייב בשאר כסות ועונה, ככל בעל. ואם כן, אין כאן מיגו, כיון שאינו רוצה לטעון "לא גירשתיה" כדי שלא יתחייב בשאר וכסות? ותרצו התוספות — גם אם יטען "לא

שלא כתב לה בשעת נישואין, ניחוש שמא כתב לה אחר כך?

ויש לומר — שאם לא כתב לה בשעת נישואין לא מסתבר שיכתוב לה אחר כך. ואמנם — רב, שחולק על דברי שמואל, וסובר שאפילו אם הביאה ראייה שלא כתב לה לא תגבה כתובתה, סבר שחוששין שמא כתב לה